

Ballada A Senki Fiáról

Ossian

Mint nagy kalap, borult reám a kék ég
És hû barátom egy akadt, a köd
Rakott tálak közt kivert az éhség
S halálra fáztam rött kályhák előtt

Amerre nyúltam, csak cserepek hulltak
S szájam széléig áradt már a sár
Utam mellett a rózsák elpusztultak
S lehelletemtől megfakult a nyár

Csodálom szinte már a napvilágot
Hogy néha még rongyos vállamra süt
Én, ki megjártam mind a hat világot
Megáldva és leköpve mindenütt

A matrózkocsmák mélyén felzokogtam
Ahogy a temetőkben nevetek
Enyém csak az, amit a sárba dobtam
S mindent megöltem, amit szeretek

A győztes ég így fektette rám sátrát
A harmattól kék lett a homlokom
S így kergettem Istent, aki hátrált
S a jövődöt, mely az otthonom

Csodálom szinte már a napvilágot
Hogy néha még rongyos vállamra süt
Én, ki megjártam mind a hat világot
Megáldva és leköpve mindenütt

S bár nincs hazám, borom, se feleségem
És lábaim között a szél füttyül
Lesz még pénzem, biztosan remélem
Hogy egy nap nékem minden sikerül

Csodálom szinte már a napvilágot
Hogy néha még rongyos vállamra süt
Én, ki megjártam mind a hat világot
Megáldva és leköpve mindenütt

Csodálom szinte már a napvilágot
Hogy néha még rongyos vállamra süt
Én, ki megjártam mind a hat világot
Megáldva és leköpve mindenütt